

ЮРИ ВАРШАНОВ

РОДИНА ЗАД ХОРИЗОНТА

С публикуваните авторски пътеписи и снимки Юрий Варошанов вече е известен на читателите на „География '21“ като пътешественик. Предлагаме ви фрагменти от интервюто с него, вземано между пътешествията му по света.

Кой е Юрий Варошанов?

Роден съм през 1968 г. – в годината, когато братските армии на Варшавския договор окупираха Чехословакия. По стечение на обстоятелствата завърших средното си образование в руско училище в Чехословакия (1985) и след това продължих в Техническият университет във Виена, където баща ми живееше и работеше. Университетската диплома ми осигури място в телекомуникационна фирма, а работата ми беше свързана с много и продължителни командировки, напр. в Косово (1996), Турция (2000). През тези години работата ми носеше добри доходи и това ми позволяваше да предприемам през отпуските различни туристически пътувания, вкл. „екзотични, които траеха по един месец. През зимата на 1997/98 г. с баща ми обикаляхме из Индонезия. През 1999 г. бях в Южна Америка (Лима, Сантяго, ез. Титикака, пустинята Атакама). През август–септември 2000 г. посетих Китай, североизточен Тибет и ез. Кукунор, а следващата година, през

октомври, бях в Египет. През декември 2002 г. пристигнах в Мароко и бродих из Западна Сахара. Зимата на 2003–2004 г. посветих на Судан (вж. бр. 5/2007 на сп. „География '21“), където срещнах събрат по душа – швейцарски самотен пътешественик. Тази среща ме накара да се замисля, че отпуските като време вече ограничават възможностите ми за сериозни пътувания, към които се стремях. От това озарение последва решението ми да напусна работа и да се отдам изцяло на пътешествията. През септември 2004 г. започнах да осъществявам мечтите си – на хоризонта беше Индонезия... Последваха Малайзия, Тайланд, Камбоджа, Виетнам, Лаос, Мианма, Бангладеш и Индия – 500 незабравими „азиатски“ дни. През есента на 2006 г. започнах нова 6-месечна одисея, този път в Западна Африка – беше изключително преживяване (вж. бр. 5/2007 на „География '21“). Миналата Нова година отново посрещнах на път – в северните Анди сред фойерверките на вулканите... (вж. бр. 1/2008 на „География '21“)

„Често са ме питали – „Това име Варошанов руско ли е?“ А то води началото си от древната българска дума „ароша“ (която значи крепост) и от едноименния квартал на Прилеп, където са Марковите кули. Преди стотина години моята прабаба качила дядо ми и сестра му в една талига и потеглила за София, докато мъжът ѝ лежал в окопите на войната. Причина за това били сенегалците (а тя ги наричаше „рапите“, които служели във френската армия и създавали страшни психози сред местното население. Тръгна-ли слухове, че негрите заклали и изпекли две малки бели деца, така че голяма част от старите къщи в софийския Банишора (които вече не съществуват) са вдигани за една нощ от преселници от Македония. Сенегалците бяха виновни за раждането ми в София (или изобщо), а аз се чудех дали да им благодаря, или да търся кървава вендата заради страховете на прабаба си“ (из пътеписа на Ю. Варошанов за Сенегал).

Няма добре написани пътеписи, а само сродни души, преживявания и мечти. Едва ли мога да дам универсална рецепта за финансиране на дълги пътувания, но при мен нещата се стекоха по следния начин – работих дълги години по Западна Европа като програмист в телекома, а оттам се изкарвах добри пари преди сапуненият мехур да се спука. Започнах да не се вметвам в пътувания от по 1 месец на година и след това вложих насъбраното така, че да живея (предимно пътувайки) много по-скромно, за сметка на лукса да имам ВРЕМЕ. Вече дълги години сменям местожителството си като номад и изпитвам носталгия единствено към Индонезия, така че ми липсват предимно близките хора... А страхът е нещо, което човек преодолява постоянно с всяко ново пътуване. Повечето от страховете ни са плод на безмислени паранои, но все пак пускам спирачката и се страхувам най-вече, когато съм прекалено сигурен... Не подценявам хората, но, общо взето, природата е по-опасна и непредвидима...

По джоба ли е на всекиго да опознава света и себе си, пътувайки?

Мит е, че ако пътуваш неорганизирано, т.е. не ползваш услугите на туристически фирми, е скъпо. Скъпи са само самолетните билети. От моя опит мога да споделя, че ако човек не е претенциозен, може да изкара с няколко евро на ден за храна, евтин транспорт и подслон. Най-евтино е в Азия, а най-скъпо – в Африка. В този най-беден континент почти нищо не се произвежда, а всичко, дори стоките за масово потребление, се внасят, което рефлектира върху цените. Един пример – Мавритания продава концесии за риболов, а внася рибни консерви. В Африка има два паралелни свята – един, в който хората живеят само от даровете на природата и стопанството е натурално – на пазара не се продава, а се разменя. В градовете е обратно, всичко е вносно и се купува с пари, при това на доста високи цени.

Дългите пътувания, особено в екзотични райони, са изпитание и за стомаха. Как оценявате в този аспект кулинарната география?

Този въпрос е твърде интересен, защото европейецът трудно може да си представи какво и как се

яде по света. А още по-трудно пък би се изкушил да опита някои „гозби“, но за пътешественика няма особен избор и той трябва да се адаптира към местната кухня. Няма да влизам в подробности, но мисля, че от посетените места най-разнообразна като деликатеси е кухнята на Камбоджа и Лаос, която предлага гъсеници, прилепи, гущери... В Нигер оскъдното меню от ориз и зеленчуци, предлагано на улицата в легени, се допълва от пържени скакалци с люто червен пипер.

Според мен обаче има друг, по-сериозен проблем с храненето. При продължителни пътешествия изключително важно е то да става често, защото човек постепенно и неусетно отслабва, а това може да бъде сериозна опасност за здравето му. По време на азиатската ни обиколка през 2005–2006 г. отслабнах със 17 кг, а баща ми с цели 25. Оттогава се стремя да се храня по 5 пъти на ден и вече се връщам от пътешествията с не-повече от 3–5 кг загуба живо тегло.

Освен проблемите с храната какви други рискове дебнат съвременните пътешественици?

Противно на очакванията, в моята класация рисковете са подредени така: 1. Пътно-транспортни аварии. 2. Болести. Освен задължителните имунизации е необходима и походна аптечка, а с времето човек придобива и полезен опит в лечението на някои заболявания. 3. Природни бедствия. Колкото до агресивността на местните хора, мисля, че у българите тя сега е много по-голяма, отколкото напр. в „дивите“ западно-африканци.

Какво от видяното по света продължава силно да ви впечатлява?

Житейската философия на индийците. За тях няма граница между животните и хората – живеят съвместно и мирно. На пазара можете да ви

Митовете за агресивността на африканците (поне от Западна Африка) се оказаха само това – митове. За половин година по тези места участвах в един скандал, чух други два и рядко някой изобщо повишаваше глас. След това за 10 дни в Мароко пред мен станаха 10 побоя, единият от които с жени в медината на Казабланка. Както казва арабската поговорка – “Тунзийците са жени, алжирците мъже, а мароканците – воини”.

Смятате ли, че през последните години упражняват професия „пътешественик“?

Може да се каже, че има и такава професия. Много пътешественици си изкарват прехраната, като продават книги, филми, фотографии, отразяващи преживяванията им и описващи посетените места. За тях те са професия, но за мен – не. Пътувам за удоволствие и намирам смисъл да живея така. Все още мога да си го позволя. Впечатленията си като пътни бележки и снимки споделям безплатно по най-лесния, бърз и достъпен начин – чрез личния си сайт в интернет¹. За неговото поддържане ми помагат приятели, а нарастващият брой „посетители“ и техните отзиви ми носят удовлетворение.

дите крави, които пасат от кашоните, а на гарата касиери на гишетата да гъдят мишки както ние примерно гъдим мухите. Продавачите на сергии пък задължително са снабдени с подръчни средства срещу крадливите маймуни. За змиите е излишно да напомням, че са се превърнали в доходен бизнес. Индийците сякаш са се издигнали над условията на живот – те са доволни от най-елементарните неща, достатъчно е да имат само какво да ядат и къде да спят. И хищната не ги притеснява особено. Те са като безгрижни щастливи деца под слънцето...

Какви са бъдещите Ви планове?

Тази година се готвя през Турция да стигна до Иран и Пакистан² – те бяха в плановете ми още през 2005 г., но така и не успях в Бомбай да си уредя иранската виза. В по-далечна перспектива имам

Страх и любопитство: страхът е защитна реакция на организма и по-добре е да се страхуваш, когато не трябва, отколкото да подцениш и не усетиш опасността, когато трябва. В повечето от нас има една вродена предпазливост и едно вродено любопитство към непознатото. Светът е огромен, но още по-голямо е желанието ни да го опознаем и разберем. Спре ли да търси непознатото, човек умира – поне в преносния смисъл на думата, така че, обикновено любопитството надделява. Пътуването е най-добрият начин да удовлетвориш любопитството и да усъвършенстваш предпазливостта си. В същото време – да коригираш представите си за света, според далечните хоризонти, през които минаваш. След всяко пътуване разбирам колко неоснователни са били страховете ми и колко погрешни са били представите ми за някаква част и за нещо от света, но това е, защото се е променил най-вече моят “аз”.

¹ Оригинални и увлекателни разкази на Ю. Варошанов за неговите пътешествия, придружени с богат снимков материал, можете да прочетете в личния му сайт на адрес: <http://juriwaro.com> (бел. ред.).

² От август 2008 г. Юри Варошанов осъществява пътуване през Турция до Иран и Пакистан – вж. 3-та и 4-та корица на бр. 4/2008 и на настоящия брой на сп. „География ‘21” (бел. ред.).

В последния ден от пътуването си в Мали се срещнахме с Димитър Домосед (линк към пътеписите му) и изпихме по няколко бири в приятна маларична атмосфера. Той летеше на другия ден за Сенегал, а аз имах намерението да стигна до границата с Буркина Фасо. Изглеждаше адски логично, че се засякохме точно тук, а аз разбрах, че Димитър наистина е голям домосед – домът му е навсякъде по света, за разлика от моят, който винаги е някъде зад хоризонта – което в края на краищата е едно и също...

планове за Панама и Мексико, за Саудитска Арабия, Йемен, Оман, за Сирия. Но ще поживеем, ще видим ...

Вие сте потвърждение на правилото, че повечето от пътешествениците не са географи. И все пак какво е Вашето отношение към географията?

Още от малък имам интерес към географията и богатата картина на света, която тя описва и обяснява. Може би географията запали и интереса ми към пътешествията. Но най-много ме привличат географските карти. Имам мания към тях и с часове мога да ги изучавам. Те задължително са основна част в подготовката на моите пътувания.

Каква житейска максима Ви води?

"Родина зад хоризонта". През последните четири години постоянно съм на път и, въпреки че на много места се чувствам като у дома, все ме тегли към хоризонта ...

Пожелавам Ви още много километри в най-интересните кътчета по света. И се надявам да продължите да ни гостувате – с пътеписите и със снимките си. Какво е Вашето послание към читателите на сп. "География '21"?

СВЕТЪТ Е ОГРОМЕН, НО ОЩЕ
ПО-ГОЛЯМО Е ЖЕЛАНИЕТО
НИ ДА ГО ОПОЗНАЕМ И
РАЗБЕРЕМ.

ЮРИ ВАРОШАНОВ

30/05/2007
СОФИЯ

С Юри Варошанов разговаря **Петър Стефанов**

IN HONOREM

Редакцията на сп. „География '21“ честити **40-годишнината** на **Юри Варошанов** и като му желае здраве и дълголетие се надява, че пред него ще се откриват още много нови хоризонти, а зад тях винаги ще бъдат родината и приятелите.